De zon kwam bijna

De zon kwam bijna

Michelle Marjories

Schrijver: Michelle Marjories
Coverontwerp: Michelle Marjories
ISBN: 9789465310718
© Michelle Marjories

Voor Jules

If the worst is happening, how does anything work?

"Uncharted" – Kensington

Proloog

De zon kwam bijna

Ik keek uit het raam. De enige keer dat mijn zoon thuiskwam wilde ik hem zien aankomen. De zon, normaal hoog aan de hemel rond dit uur, liet zich niet zien vandaag. Buiten waaide het. Plotseling liep ze het tuinpad op, in haar hand een wit tasje. Daar moest hij in zitten.

Die dag kwam de zon bijna, toen ik mijn zoon baarde. In een zucht was hij daar. Als ik naar hem keek, was het alsof hij elk moment zijn oogjes kon openen. Ik tilde hem op en klemde hem tegen me aan, zijn kleine hoofdje in mijn handpalm. Nu kon ik hem nog voelen. Zijn lijfje lauw en slap. Zijn huid, zo dun. Ik rook het bloed. De geur van ijzer die diep in mijn neusgaten drong, zich

vastbeet in mijn hoofd. Het was bijna ochtend geweest, maar het bleef nacht.

Ik douchte, moest plassen voor ik het ziekenhuis mocht verlaten. In een waas raapten we de spulletjes bij elkaar. Hij stond stilletjes op tafel, in het koesternestje, te midden van alles. We waren klaar om te gaan. De verpleegkundigen trokken zich terug uit de kamer.

We hadden hem gereedgemaakt, de knuffeltjes om hem heen gezet. Allemaal groter dan hijzelf. Er was echt niets meer te doen. Achterwaarts liepen we de kamer uit, in stukjes. De kamer leek enorm. Daar lag hij, zonder ons.

Met onze armen om elkaar verlieten we het ziekenhuis, iedere stap één verder weg van hem. Laat, het was te laat. We hadden gerekend op een goede afloop, dat we weg zouden komen met de schrik. Een belletje naar huis: “Bijna was het misgegaan!

We hebben de hele nacht in het ziekenhuis gezeten.” Maar de schrik kwam weg met ons.

Ik wil hem blijven zien, ik kan niet anders. Wat hij had kunnen worden, wat we voor hem klaar hadden liggen. Ik zal hem zien in het jongetje dat sportschoenen koopt met zijn vader. In de slungelige puber die zijn ongemak achter de kraag van zijn jas bewaart. In de man die liefdevol naar zijn gezin kijkt. Maar dat alles is een verzinsel geworden van ons, zijn ouders. Ik zal hem blijven verzinnen om hem dicht bij me te houden.
En hij zal er altijd zijn. Op de vakantiefoto’s die we jaar na jaar zullen maken, waarop we ‘compleet’ zijn. In mijn werkkamer, die dat opeens kon blijven. In onze auto, die ‘gelukkig’ wel precies past voor vier personen. Ik had zo graag mijn gezicht in zijn haren willen stoppen als de anderen

beginnen te puberen, hij warm op mijn schoot. Overal waar we zullen gaan vinden we plekken waar hij niet is, beleven we momenten zonder hem. En toch zal hij er altijd zijn.

De bel ging, ik opende de deur. Mijn blik op het tasje. De begrafenisondernemer schikte haar badge. In de woonkamer haalde ze het kokertje tevoorschijn, er stond een duif op. Op mijn handpalm wreef ik over het zakje as. Dit was alles. Zijn leven sluit zich als dit kokertje, kijk maar, zijn naam staat op het deksel. Het geluk was zo dichtbij, ik kon het in mijn handen nemen, ik heb het in mijn handen. Maar nog voor alles goed en wel begonnen was, eindigde het hier. De zon kwam bijna.

Wat eraan vooraf ging

De verrassing

“Kom je?” riep ik onderaan de trap. Toen ik even bleef staan luisteren, hoorde ik Sams stem uit zijn werkkamer komen.

“Yes, ofcourse, I will draft an e-mail regarding the work’s council construction, no worries, I will do that immediately.”

In gedachten zag ik hem staan in zijn werkkamer, headsetje op, ijsberend door de kamer en maaiend met zijn armen, als om zijn woorden kracht bij te zetten. Ik glimlachte. Zo te horen zou ik alleen gaan wandelen. Als advocaat was Sam razendsnel, wat zijn klanten heerlijk vonden. Dat betekende wel dat sommige zaken thuis soms even naar de achtergrond moesten verschuiven, maar in dit geval vond ik dat niet erg. Ik was zelf ook aan het werk en ik had behoefte aan een ommetje.

Ik trok een warme jas aan, griste mijn portemonnee en handschoenen van de bar en trok de deur achter me dicht. Naar de Kruidvat voor een zwangerschapstest, dat was het doel. Ik had in mijn leven al talloze zwangerschapstesten gedaan, misschien wel honderd. En niet zonder resultaat, want ik heb samen met Sam twee prachtige kinderen: Moos van zes en Keet van drie. Dat had ook de nodige moeite gekost; over Moos hebben we in totaal wel zes jaar gedaan, en Keet kostte daarna ook nog drie jaar om op de wereld te zetten. Van IUI tot IVF en van baarmoedervorm-corrigerende operaties (die bestaan, ja) tot eindeloze hoeveelheden pillen en spuiten, maar wat was het alle moeite waard geweest. Het leven als ouders had ons weliswaar al een enorme rits aan slapeloze nachten bezorgd, maar het had ook een nieuw niveau van liefde en geluk aangeboord in ons beiden.

Deze zwangerschapstest zou ik met een ander gevoel doen dan alle voorgaande testen. Morgen zou ik de huisarts gaan bellen om met hem te delen dat ik vermoed dat ik in de overgang aan het komen ben. De laatste maanden leek het alsof mijn cyclus veranderde; de ene maand duurde de cyclus opvallend kort, de volgende maand duurde het juist heel lang. Volgens Google konden dat de eerste symptomen zijn van de overgang en dat zou precies in lijn zijn met wat de artsen me regelmatig hadden verteld: ik zou waarschijnlijk vroeg, eind dertig, in de overgang komen. Dat was ongewoon, maar daar hadden de artsen een mogelijke verklaring voor gegeven: de groeiremmers die ik in het verleden heb gekregen. De groeiremmers had ik gekregen omdat de kinderarts destijds had voorspeld dat ik misschien wel 2 meter zou worden. 2 meter! Dat is ruim 20 centimeter meer dan mijn uiteindelijke lengte van 178 centimeter.

Ondanks dat men destijds had gedacht dat het slikken van groeiremmers (wat dus een middel is om lengtegroei te beperken bij kinderen) geen effecten zou hebben op je vruchtbaarheid, bleek met de kennis van nu, twintig jaar later, dat er wel degelijk samenhang was. Zo was ik, zoals artsen dat beschreven, ‘verminderd vruchtbaar’, en zou ik ook vroeger in de overgang kunnen komen dan andere vrouwen van mijn leeftijd. En precies dat leek zich nu aan te dienen.

Ach, ik had Moos en Keet uiteindelijk gekregen en die hele vervroegde overgang zou ik op de koop toenemen. Vroeg of laat moest ik er toch aan geloven. Nu was het alleen nog zaak mijn huisarts te overtuigen van de vervroegde overgang, zodat hij me er zo comfortabel mogelijk doorheen kon loodsen.

Omdat we pas kortgeleden in dit dorp waren komen wonen, had ik mijn huisarts nog niet vaak gezien en was hij ook niet bekend met mijn medische dossier, wat onder het tabje 'Zwanger, hormonen & vruchtbaarheid' nogal uitgebreid was. Het leek me dus logisch dat hij me, met mijn 38 jaar, eerst zou vragen of ik al een zwangerschapstest had gedaan. Zelf wist ik wel beter na al die jaren, maar ik wilde die beste man ook niet voor het hoofd stoten, dus ik besloot braaf zo'n test te doen. Wat waren die krengen toch duur!

Eenmaal thuis hoorde ik Sam nog steeds bellen boven. Hoewel we alle eerdere testen samen hadden gedaan, besloot ik om deze zwangerschapstest meteen te doen, alleen. Ik moest toch plassen en bovendien moest ik over een paar minuten weer een call in. Gauw pakte ik een bekertje en ritste de verpakking van de test open. Dat was het

voordeel van al die gedane testen, ik was vaardig en geoefend en kieperde gelijk de verpakking en de gebruiksaanwijzing in de prullenbak.

Toen ik het staafje lang genoeg in de urine had gehouden, legde ik hem met de dop erop op de wasbak. Eerst vijf minuten wachten voor je het resultaat mag aflezen, wist ik uit mijn hoofd. Terwijl ik wilde weglopen uit het wc-hokje registreerden mijn ogen in een split second de twee strepen die direct op het schermpje verschenen.

Tien minuten later denderde Sam de trap af.

"Zullen we gaan lopen?" vroeg hij, vrolijk als altijd, toen hij de keuken in stapte. Ik stond was te vouwen aan het aanrecht, mijn rug naar hem toe.

"Ik ben al geweest," reageerde ik zonder omdraaien.

"Ah oké, en de test? Zal ik die anders even op de fiets gaan halen?" vroeg Sam.

“Heb ik al gehaald,” zei ik kort en stug, mijn rug nog steeds naar hem toegekeerd.

Verbaasd deed hij een stap naar voren.

“Oké, zullen we die dan even doe–”

“Heb ik al gedaan, kijk maar in de wc”

klapte ik eroverheen, mijn blik op de was gericht. Sam zweeg een paar seconden, draaide zich toen om en liep naar de wc. Toen hij terugkwam met het staafje in zijn hand, had ik me eindelijk omgedraaid en keken we elkaar ongelovig aan. Op de achtergrond klonk het geluid van een MS Teams-call.

Vervolg zwangerschap

De eerste weken van de zwangerschap waren een vreemde mix van hoop, ongeloof, zin en tegenzin. Met al acht miskramen op de teller en mijn almaar opkruipende leeftijd leken de statistieken voor een geslaagde zwangerschap niet echt in ons voordeel. Bovendien zaten we midden in een fase waarin Keet, onze jongste, onze veerkracht en uithoudingsvermogen aan het testen was door al maanden op rij iedere nacht bijzonder slecht te slapen. Kortom, we hadden onze handen vol aan ons jonge gezin van vier en hadden ons tot voor kort verzoend met het feit dat de gezinssamenstelling zo zou blijven.

Vroeger, nog ruim voor alle fertiliteits-heisa, hadden we ons verheugd op een elftal, maar de praktijk was op alle fronten weerbarstiger gebleken. Meer dan twee kinderen leek simpelweg niet reëel. En toen dat feit voldongen leek, hadden we

elkaar al regelmatig gewezen op de voordelen van een gezin van vier. Er zouden zich op korte termijn een heleboel mogelijkheden voordoen op het gebied van – bijvoorbeeld – spannende en avontuurlijke vakanties, die je met een kleintje in de luiers nog een hele poos voor je uit zou moeten schuiven.

En terwijl de weken verstreken en onze gedachten op en neer gingen, vorderde de zwangerschap gestaag. Er kwam een echo, waarop een piepklein razendsnel kloppend hartje te zien was. In gedachten hadden we al een slordige berekening gemaakt van de mogelijke uitgerekende datum, maar toen de echo uitwees dat ook deze baby verwacht werd op 23 september, net als Moos en Keet destijds, verschoof er iets in ons dikke binnenste. Zou het écht? Was dit een magisch teken om deze zwangerschap te gaan omarmen?

Er gingen weer een aantal weken voorbij. De dertien weken echo naderde, en daarmee ook de grens waarmee we de acht eerdere miskramen voorbij zouden streven. De echo kwam. Alles klopte, letterlijk en figuurlijk. De magische datum werd iets bijgesteld, naar 21 september. Het hinderde niet meer. We hadden genoeg gezien. Bovendien begon zich bij mij een buik af te tekenen die het niet meer toestond om een broeksknoop te sluiten. Het werd tijd om de kinderen te informeren.

Hallo baby

Op een middag na schooltijd, Moos en Keet zaten rustig te kleuren aan de eettafel, wisselden we een blik. Dit was het moment.
“Moos en Keet, kijk eens goed naar mama. Vinden jullie niet dat mama er een beetje anders uitziet de laatste tijd?” Nieuwsgierig keken de kinderen naar me op. Ze speurden mijn gezicht af en zagen hun kans schoon om een paar ondeugende opmerkingen te maken over de grijze sprieten in mijn haren die niet goed geverfd waren. Maar verder dan een pukkel of een ongekleurde pluk haar kwamen ze niet.

Ik ging staan en draaide naar de zijkant, tilde mijn trui op.
“Vinden jullie niet dat mama een beetje dikker is geworden? Hoe kan dat nou?”

Enigszins jaloers stelden de kinderen vast dat mama dan toch stiekem te veel snoepjes gegeten moest hebben. Hoewel dat ook waar was, want die rem was inmiddels

weer ver te zoeken, vroeg ik hen of er ook andere dingen konden zijn waar de buik van een mama dik van kon worden. En plotseling viel het kwartje.

“Ik weet het! Er zit een baby in!” riep Moos opgewonden.

Met een warm hart keken we naar onze kinderen, die onwennig naar mama’s buik keken en van de opwinding een beetje begonnen te giechelen. Natuurlijk moest mama haar shirt omhoog doen om hen te laten geloven dat je een baby echt niet kon zien door mama’s blote buik heen, ook niet zonder shirt. Er werden toeters gemaakt van hun handjes en er werd luidruchtig “HALLO BABY” geroepen, dwars door mama’s buik heen. Er werd geaaid, er werd gekust op mijn buik. Het was een warm en bijzonder moment, het eerste moment waarop Moos en Keet te horen kregen over hun aanstaande broertje of zusje.

Natuurlijk werd er besloten wat het moest worden, voor Moos een broertje en Keet ging daar ook mee akkoord. Het was het begin van een tijd waarin ze beiden enkel liefdevol en enthousiast waren over het te verwachten broertje of zusje, iets wat zo bijzonder was. Keet was net drie jaar, even oud als Moos toen hij destijds zijn zusje kreeg. Keet kon direct al niet wachten op een echte levende pop, Moos was met zijn zes jaar zo veel dichter bij de werkelijkheid dan Keet. Dat maakte zijn enthousiasme des te mooier om te zien, want hij vond het echt heel leuk om er nog een broertje of zusje bij te krijgen. Wat niemand toen nog wist, was dat twee dagen later de eerste bloeding zou ontstaan.